

Ординареца расправеше, че турскитѣ гранати вече достигали Княжевацѣ.

Безъ дълго мислене Панайотъ събра четата и удари на прѣки къмъ Княжевачката позиция прѣзъ селата: Радичевацѣ, Кандалице, Жуковци, и замръкнахме въ селото Цървена.

Всичкитѣ тѣзи села бѣхъ пусти. Населението уплашено отъ свирѣпитѣ башибозуци, избѣгало заблаговрѣменно отъ жилищата си, като прибрало добитѣка си и каквото могло отъ покѣщнината си. Другото бѣше оставено въ селата.

Нашитѣ хѣшлаци, като минаваха прѣзъ празнитѣ села, не испускаха случая да се сдобиятъ и съ храна каквато имъ попаднеше подъ рѣка. Когато едни пълнеха торбитѣ си съ жито или кукурузъ, други предпочитаха да си приготвятъ кебапъ макаръ и безсолень отъ нѣкоя домашна птица. Въ Цървена нѣкои си умѣсиха безсолни пити, други си свариха качамакъ отъ намѣреното брашно, а нѣкои пѣкъ си по опекоха нѣкоя кокошчица или гъечица, и всички се нахраниха.

На 19-ий още въ тъмно четата потегли отъ с. Цървена, и прѣзъ село Жълна отиде на бърдото Арамлия и се постави на крайния леви сръбски флангъ, който впрочемъ не бѣше твърдѣ близу до насъ.